

Tant de bo coincidim en altres vides... Patrícia, sempre en el cor i en el record

written by Jaume Marfany | 29 de novembre de 2017

La notícia m'ha agafat per sorpresa. Sabia que estava malalta, però desconeixia la gravetat de la malaltia que se l'ha acabada emportant. Tristesa, molta tristesa.

He tingut l'honor i el plaer de conèixer Patrícia Gabancho. Hem coincidit força vegades, primer amb relació a la llengua i en els darrers set anys en el camí cap a la independència. Hem compartit uns quants actes organitzats per l'ANC i també ens hem trobat al plató d'ETV Llobregat en més d'un programa.

Aquesta foto correspon al 20 de març de 2007 (una mica més joves!) on vam compartir conversa en el programa «CAL parlar de llengua». Vam parlar d'ella, dels seus llibres, especialment d'un que havia publicat recentment «El preu de ser catalans. Una cultura mil·lenària en perill d'extinció». Un llibre que ens parlava de cultura. De cultura en general i de la catalana en particular. La Patrícia parlava metafòricament d'un vaixell que entre tots hem carregat amb un

molt de la nostra insensatesa i estupidesa; un vaixell que hem anat formant amb les nostres pròpies contradiccions i renúncies. Patrícia Gabancho feia un repàs a tota aquesta càrrega que omplia aquest vaixell que ens conduïa –potser sense remei– cap a la fi de la nostra cultura.

Mai va tenir un no per la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana) ni tampoc per l'Assemblea. Sempre va estar disposada a participar i a col·laborar en la lluita per la llengua, per la cultura i per la independència.

Un altre programa, *Raons de pes*, que es va emetre a principis de 2012 on vam parlar sobre els mitjans de comunicació a la Catalunya del futur que començàvem a dibuixar.

Molts actes... el 2012, a Lleida, en l'inici de la Marxa cap a la independència. Palautordera, Esplugues, Sant Just Desvern, els premis Coromines... Recordo el darrer que vam compartir com a ponents, conjuntament amb Santi Vidal, i que va ser a Cadaqués on vam passar un parell de dies a casa d'un bon amic comú.

Darrerament, havia de venir al programa *LA CLAU de la nostra història*. Concretament al que vam fer sobre *Espiritisme i revolta a la Barcelona del segle XIX*. T'hi vam convidar fa uns mesos i, darrerament, de nou, fa unes setmanes. Ja no va ser possible perquè la malaltia t'ho impedia. Havíem de parlar del teu darrer llibre *Amàlia i els esperits*, que és molt més que una biografia. D'una banda, és una història de la Barcelona noucentista, una ciutat en plena expansió, moderna i ambiciosa, que vol esdevenir una gran capital europea. És l'època de Companys, Prat de la Riba, Gaudí, Claramunt, el primer catalanisme, la Revolució industrial, l'Exposició Universal de 1888 i la revolució anarquista de la classe treballadora. Per altra banda, també és una història de l'espiritisme, molt popular a l'Europa de l'època tant entre intel·lectuals com entre obrers i petits burgesos. Com ens hauria agradat que ens l'haguessis pogut comentar!

Un dels seus darrers articles (potser l'últim) l'acabava amb aquesta frase que serà bo recordar i tenir ben present de cara als temps que estan per venir:

Tot es pot redreçar, però si us plau, deixem de jugar amb les coses serioses.

Fem les coses bé, que el temps avança inexorable.

Patrícia... sempre et recordarem. En els teus articles, en els teus llibres. En els records de moments compartits. Sempre t'estimarem.

«Tant de bo coincidim en altres vides, ja no tan tossuts, ja no tan joves, ja no tan cecs ni obstinats, ja sense raons ni passions, ja sense orgull ni pretensions. Tant de bo. I és que tenim el mal costum d'estimar a mitges, de no mostrar el que sentim als que estan més a prop, tenim el mal costum de trobar a faltar el que més estimem només quan ho perdem, i és llavors quan l'enyorem. Tenim el mal costum de perdre el temps, buscant tantes metes falses, tants falsos somnis. Tenim el mal costum de no apreciar el que de veritat importa, i només quan ho perdem, ens adonem del que de veritat importa.» (Charles Bubowski)